

Ralph Hoetmer

Hoog van de Toren

Afspraak in Bonn

In deze nieuwe terugkerende rubriek 'Hoog van de Toren' geven een of meer redacteurs hun mening over een actueel of historisch onderwerp. Deze keer hekelt Ralph Hoetmer de geringe betrokkenheid bij de milieuproblematiek.

Natuurlijk worden we in Nederland dankzij poldermodel en economische welvaart niet meer gedwongen tot stellingname, woest protest en idealisme, maar een gebrek aan dwang betekent geenszins een gebrek aan noodzaak. Zo heeft het hedendaagse Nederland in een carnavaleske stoet dioxinekippen, BSE-koeien, verpeste varkens en slachtvee met Mond- en Klauwzeer aan zich voorbij zien trekken, met als enige gevolgen een conjuncturele daling van de rundvleesconsumptie en een krankzinnig Europees plan tot vernietiging van runderen (ter voorkoming van een ietwat lage rundvleesprijs). Verontwaardiging en structurele veranderingen bleven uit, alleen minister Brinkhorst nam stelling door te verklaren dat er in Nederland geen onschuldige koeien vernietigd zullen worden, behalve als ze hun doel als menselijke maaltijd vinden.

Een andere mogelijkheid tot woede was de milieuconferentie in Den Haag van afgelopen november. Hier werd vergaderd over de toekomst van onze aardbol. Één van de onderwerpen was de vermindering van de wereldwijde CO₂-uitstoot, waarvan inmiddels wetenschappelijk is aangetoond dat het een oorzaak is van het broeikaseffect. Evenwel konden wij ons hier niet al te druk om maken: waar grote conferenties over verschillende onderwerpen in de afgelopen jaren duizenden en nog eens duizenden protestanten naar Nice, Seattle en Praag trokken, bleef het in Den Haag angstig stil. Slechts zesduizend mensen, waarvan de helft Nederlander, wilden hun maximale bijdrage leveren aan de top. Deze bijdrage bestond uit een protest, waarin eerst een bezorgde en later een boze stem klonk, nadat bleek dat de heren milieuministers de top lieten mislukken omdat ze door wederzijds wantrouwen te lang in een te grootschalig overleg bleven steken. Het leek tot niemand door te dringen

dat dit overleg belangrijker was dan stemgewin in eigen land of de eeuwenoude broedertwist tussen Duitsland en Frankrijk.

Een paar honderd mensen mochten in Den Haag beslissen over de toekomst van miljarden, maar deden niet veel meer dan bakkeleien en zeuren over inspraak en gebrek aan initiatief van anderen. Bovendien reikte het Westen (toch altijd weer het machtigst op topconferenties) te beperkt oplossingen aan. Bomen planten in Togo en de financiering van milieuvriendelijke productietechnieken op Nauru zijn geen oplossing. Het draait namelijk niet om een toekomst van 50 jaar of om een uitstootreductie tot het niveau van 3 jaar geleden. Het vinden van een echte permanente oplossing moet het streven zijn. De hand moet in eigen boezem gestoken, de Las Vegas-achtige neonlichten die economie en vooruitgang tot God verklaren moeten even uitgezet worden, zodat het daglicht ons de kans geeft om bij het kijken iets te zien. Conferentievoorzitter Pronk keek zo af en toe hulpeloos om zich heen, alsof hij vroeg: 'Kan het dan niemand iets schelen?'. Moet deze vraag echt bevestigend beantwoord worden?

Tweede kansen zijn zeldzaam, maar in dit geval noodzakelijk en aanwezig. In juli van dit jaar zal in Bonn een vervolg aan de eerste conferentie gegeven worden. Laten we niet doen alsof we nergens van weten, laten we ons bewust zijn van het belang van afspraken over milieu. Laten we daarom de gemiste kans van Den Haag vergeten en allen afreizen naar Bonn, om daar te laten zien dat het ons iets kan schelen. Laten we weer eens bezorgd en boos zijn, er zijn redenen te over.